

DE HERBERG VAN SUNSET HARBOR—BOEK 4

*was het maar
voor
altijd*

SOPHIE LOVE

Sophie Love

Was het maar voor altijd

Аннотация

“Sophie Love's vermogen om magie over te brengen aan haar lezers uit zich door sterk beeldende zinnen en beschrijvingen ...Dit is het perfecte romantische boek voor op het strand, met één verschil: het enthousiasme en de prachtige beschrijvingen besteden onverwacht veel aandacht aan de complexiteiten van niet alleen evoluerende liefde, maar ook van evoluerende psyches. Het is een absolute aanbeveling voor romantische lezers die hun romantische lectuur graag wat complexer zien.”--Midwest Book Review (Diane Donovan over Voor nu en voor altijd)WAS HET MAAR VOOR ALTIJD is boek #4 de de romantische bestsellerserie De Herberg van Sunset Harbor, beginnend met boek 1, Voor Nu en Voor Altijd – een gratis download! De 35-jarige Emily Mitchell is van haar werk, appartement en ex-vriend in New York City weggevlucht naar haar vaders historische, vervallen huis aan de kust van Maine, met de behoefte veranderingen aan haar leven aan te brengen en vastbesloten van het huis een B&B te maken. Ze had alleen nooit verwacht dat haar relatie met de beheerder, Daniel, haar leven volledig overhoop zou gooien.Emily is nog altijd hoteldebotel na Daniels aanzoek. Haar leven lijkt eindelijk op zijn plaats te vallen. Ze kijkt uit naar een spannend verlovingsjaar, van het zoeken naar een locatie en bruidsjurk, tot het maken van haar lijstje van genodigden en het kiezen van een datum. Maar het

loopt allemaal niet volgens plan. De oneindige gebeurtenissen in het verlofingsjaar brengen meer stress dan vreugde en leggen druk op hun relatie wanneer ze gedwongen worden om hard keuzes te maken. Ook het wennen aan het leven als ouders valt niet mee. Chantelle komt in de problemen op school en de strijd om de voogdij hangt dreigend in de lucht. Naarmate Kerst en het nieuwe jaar dichterbij komen, wordt de stress alleen maar erger. Intussen, terwijl de B&B nieuwe gasten krijgt en ze nieuwe onschatbare antiques vinden, ontdekt Emily een onthutsend geheim dat haar wellicht een stapje dichterbij het vinden van haar vader brengt. Zullen zij en Daniel in het huwelijksbootje stappen? Of breekt de stress van de verloving hen voor eeuwig uit elkaar? **WAS HET MAAR VOOR EEUWIG** is boek #4 van een wervelende nieuwe romantische serie die je laat lachen, huilen, de bladzijden tot diep in de nacht laat omslaan – en je weer helemaal verliefd maakt op romantiek. Boek #5 is binnenkort verkrijgbaar. “Een uitstekend geschreven boek over de worstelingen van een vrouw (Emily) om haar ware identiteit te vinden. De auteur heeft geweldige personages in het leven geroepen, en de omgeving prachtig beschreven. Er is romantiek, maar niet overdadig veel. Chapeau dat de auteur zo’n goed begin heeft gemaakt aan een serie die veel leesplezier belooft.” --Books and Movies Reviews, Roberto Mattos (voor Voor nu en voor altijd)

Содержание

HOOFDSTUK VIER	8
HOOFDSTUK VIJF	20
HOOFDSTUK ZES	28
HOOFDSTUK ZEVEN	36
HOOFDSTUK ACHT	54
Конец ознакомительного фрагмента.	67

WAS HET MAAR VOOR ALTIJD

(DE HERBERG VAN SUNSET HARBOR—BOEK 4)

S O P H I E L O V E

Sophie Love

Sophie Love is al heel haar leven fan van het romantische genre, en ze is nu verheugd haar eerste romantische serie aan te kunnen bieden: VOOR NU EN VOOR ALTIJD (DE HERBERG VAN SUNSET HARBOR—BOEK 1). Sophie zou het heel leuk vinden van u te horen, dus breng alstublieft een bezoekje aan www.sophieloveauthor.com om haar een e-mail te sturen, u in te schrijven voor de nieuwsbrief, gratis e-books te ontvangen, het laatste nieuws te lezen, en in contact te blijven!

Auteursrecht © 2016 Sophie Love. Alle rechten voorbehouden. Behalve wanneer toegestaan volgens de Amerikaanse Copyright Act uit 1976, mag geen enkel deel van deze publicatie worden gereproduceerd, verstrekt of in enige andere vorm of op enige andere manier, of in een database of gegevensbestand worden opgeslagen zonder voorafgaande toestemming van de auteur. Dit ebook is voor uw persoonlijke vermaak gelicentieerd. Dit ebook mag niet worden verkocht of aan anderen worden gegeven. Als u dit boek met een ander wilt delen, koop dan alstublieft een nieuw exemplaar

voor elke ontvanger. Als u dit boek leest en het niet heeft aangeschaft, of het niet voor u is gekocht, retourneer het dan en koop uw alstublieft uw eigen exemplaar. Dank u wel voor uw respect voor het harde werk van deze auteur. Dit werk is fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen, gebeurtenissen en incidenten zijn een product van de voorstelling van de auteur of worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met echte personen, levend of dood, is volledig toevallig. Jack-afbeelding: Auteursrecht EpicStockMedia, gebruikt onder licentie van Shutterstock.com.

BOEKEN VAN SOPHIE LOVE

DE HERBERG BIJ SUNSET HARBOR

VOOR NU EN VOOR ALTIJD (Boek 1)

VOOR ALTIJD EN EEUWIG (Boek 2)

VOOR ALTIJD, BIJ JOU (Boek 3)

WAS HET MAAR VOOR ALTIJD (Boek 4)

INHOUDSOPGAVE

[HOOFDSTUK VIER](#)

[HOOFDSTUK VIJF](#)

[HOOFDSTUK ZES](#)

[HOOFDSTUK ZEVEN](#)

[HOOFDSTUK ACHT](#)

[HOOFDSTUK NEGEN](#)

[HOOFDSTUK TIEN](#)

HOOFDSTUK ELF

HOOFDSTUK TWAALF

HOOFDSTUK DERTIEN

HOOFDSTUK VEERTIEN

HOOFDSTUK VIJFTIEN

HOOFDSTUK ZESTIEN

HOOFDSTUK ZEVENTIEN

HOOFDSTUK ACHTTIEN

HOOFDSTUK NEGENTIEN

HOOFDSTUK TWINTIG

HOOFDSTUK EENENTWINTIG

HOOFDSTUK TWEEËNTWINTIG

HOOFDSTUK DRIEËNTWINTIG

HOOFDSTUK VIERENTWINTIG

HOOFDSTUK VIJFENTWINTIG

HOOFDSTUK ZESENTWINTIG

HOOFDSTUK ZEVENENTWINTIG

HOOFDSTUK ACHTENTWINTIG

HOOFDSTUK VIER

Ondanks de bijtende kou was heel Sunset Harbor naar het stadsplein gekomen om de ontsteking van de verlichting van de kerstboom te zien. Zelfs Colin Magnum, de man die het koetshuis voor een maand huurde, was er en genoot van de festiviteiten. Karen van de supermarkt deelde versgebakken kaneelbroodjes uit, terwijl Cynthia Jones rondliep met flessen warme chocolademelk. Emily nam dankbaar de drankjes en het eten aan en voelde de warmte in haar maag sijpelen terwijl ze dronk en toekeek hoe Chantelle blij aan het spelen was met haar vriendjes.

In de menigte zag Emily Trevor Mann. Eens zou de aanblik van hem haar met angst hebben vervuld; ze waren vijanden geweest en Trevor had er destijds zijn levensmissie van gemaakt om Emily uit de herberg te schoppen. Maar dat was de afgelopen maand allemaal veranderd toen hij had ontdekt dat hij een ongeneeslijke hersentumor had. Verre van de vijand van Emily te zijn was Trevor nu haar naaste bondgenoot. Hij had al haar achterstallige belastingen betaald (honderdduizenden euro's) en verwelkomde haar nu regelmatig in zijn huis voor koffie en cake. Het deed Emily verdriet hem te zien lijden. Elke keer dat ze hem zag leek hij kwetsbaarder, meer in de greep van ziekte.

Emily liep naar hem toe. Toen hij haar zag, lichtte zijn gezicht op.

“Hoe gaat het met je?” Vroeg Emily, en omhelsde hem. Hij voelde dunner, ze kon zijn uitstekende botten tijdens de omhelzing voelen.

“Zo goed als kan worden verwacht,” antwoordde Trevor, terwijl hij zijn ogen neersloeg.

Emily schrok om hem zo te zien, zwak en verslagen.

“Is er iets dat ik voor je kan doen?” Vroeg ze op zachte toon om de man niet in verlegenheid te brengen.

Trevor schudde zijn hoofd, zoals Emily al had verwacht. Het lag niet in zijn aard om hulp te accepteren. Maar het lag niet in haar aard om ‘nee’ als antwoord te accepteren.

“Chantelle heeft sneeuwvlok slingers kerstversiering gemaakt,” zei ze. “Het zijn eigenlijk gewoon stukjes glitter papier, maar ze is echt trots en wil dat alle burens er eentje hebben. Is het goed als we morgen langskomen om er eentje af te komen geven?”

Het was een sluwe truc, maar Trevor trapte erin.

“Nou, ik denk dat we dan net zo goed wat thee en cake kunnen eten,” zei hij. “Als je langskomt bedoel ik.”

Emily glimlachte in zichzelf. Er zaten scheurtjes in het pantser van Trevor en ze besloot haar buurman bij de volgende beschikbare gelegenheid een bezoekje te brengen.

“Hoe dan ook, ik hoopte je hier te zien,” zei Trevor en nam haar hand in de zijne. Hij was koud, merkte Emily op, en zijn huid voelde klam aan. Er zat een glans van zweet op zijn voorhoofd. “Ik heb iets voor je,” ging hij verder.

“Wat is dat?” Vroeg Emily terwijl hij een stuk papier uit zijn zak haalde.

“Blauwdrukken,” zei Trevor. “Van je huis. Ik was op mijn zolder om te proberen alles te regelen voor ... nou, je weet wel waarvoor.” Hij werd stil. “Ik weet niet zeker hoe ze in mijn bezit zijn gekomen, maar ik dacht dat je ze misschien wel zou willen hebben. Ze zijn opgesteld door je vader en zijn advocaat, zie je, en ik weet hoe graag je dingen van je vader wilt hebben.”

“Dat klopt,” stamelde Emily, terwijl ze het papier aanpakte.

Ze staaarde naar de vervaagde potloodtekeningen. Het waren architectenplannen. Ze hapte naar adem toen ze zich realiseerde dat het de bouwtekening voor het hele terrein was inclusief het zwembad in het bijgebouw, het zwembad waarin Charlotte was verdronken. Emily kreeg een brok in haar keel. Ze vouwde het papier snel op en stopte het in haar tas.

“Bedankt, Trevor,” zei ze. “Ik zal het later bekijken.”

Ze namen afscheid en Emily voegde zich weer bij Daniel en Chantelle.

“Wat wilde Trevor?” Vroeg Daniel.

“Niets,” zei Emily, haar hoofd schuddend. Ze was er nog niet klaar voor om erover te praten; ze was nog steeds aan het bijkomen van de ervaring. Het papier in haar tas leek haar te roepen. Zou het nog stukje van de puzzel kunnen zijn dat de verdwijning van haar vader zou kunnen verklaren?

Op dat moment begon het aftellen voor het ontsteken van de kerstverlichting. Emily's geest wervelde van herinneringen

toen ze hier was als kind, een peuter, een tiener. Het leek erop alsof ze al die vergeten momenten van de afgelopen jaren weer begon te herinneren. Sommigen bevatten Charlotte, levend en glimlachend, maar niet veel; de meesten waren van haarzelf en haar vader, die steeds dieper in zijn depressie leek weg te zinken en steeds onbereikbaar werd.

Toen gingen de witte lichten in de boom aan en iedereen begon te klappen en te juichen. Emily was weer terug in het heden, haar hart bonsde.

“Gaat het?” Vroeg Daniel bezorgd. “Je ziet bleek.”

Emily knikte om hem gerust te stellen, maar ze beefde. Haar hoofd zat vol en het duizelde haar. Ze vroeg zich af of het plotseling opduiken van al die herinneringen werd veroorzaakt door de ontdekking dat haar vader nog leefde. Het was alsof haar geest had besloten dat ze nu terug kon denken aan haar verleden en ze zich haar vader kon herinneren omdat ze nu niet meer door verdriet verteerd werd. Misschien, als Emily geduldig genoeg was, zou ze een herinnering terugkrijgen die haar zou helpen in haar zoektocht om hem te vinden, iets dat haar zou vertellen waar hij zich precies verborgen hield.

*

Zodra ze thuis waren van de plezierige avond brachten Emily en Daniel de uitgeputte Chantelle naar bed. Chantelle vroeg aan Emily of zij haar het verplichte verhaaltje voor het slapen wilde vertellen. Toen het verhaaltje uit was, leek Chantelle hard na te denken over iets.

“Wat is er aan de hand?” Vroeg Emily.

“Ik dacht aan mijn moeder,” zei Chantelle.

“Oh.” Emily voelde een steek in haar buik bij de gedachte aan Sheila die in Tennessee verbleef. “Wat is er met haar, lieverd?”

Chantelle keek Emily aan met haar brede, blauwe ogen. “Wil je me tegen haar beschermen?”

Emily's hart kromp ineen. “Natuurlijk.”

“Beloof het,” zei Chantelle met een wanhopige, smekende stem. “Beloof me dat ze niet terugkomt.”

Emily hield haar stevig vast. Ze kon het niet beloven, omdat ze niet wist hoe de juridische zaak over Sheila's voogdij zou verlopen.

“Ik zal alles doen wat ik kan,” zei Emily in de hoop dat haar woorden voldoende zouden zijn om het doodsbang kind gerust te stellen.

Chantelle ging liggen, haar hoofd op het kussen, haar blond haren in een waaier op het kussen en leek te ontspannen. Even later viel ze in slaap.

Toen Chantelle naar haar moeder had gevraagd, was er iets in Emily wakker geworden. Zij had nog niet zo heel lang geleden met haar eigen moeder, Patricia gesproken, toen Emily had geprobeerd en had gefaald om haar moeder te overtuigen om bij hun in de herberg Thanksgiving te komen vieren. Maar haar moeder weigerde om het huis in Sunset Harbor te bezoeken; ze beschouwde het als een deel van Roy, als een plek waarvan ze was verbannen. Toch vond Emily dat Patricia nog steeds een deel

van haar leven was. Het was tijd om door de zure appel heen te bijten en haar te vertellen over de aanstaande bruiloft.

Emily stond op van het bed van Chantelle, wikkelde zich in een sjaal en liep de veranda op. Ze ging op de schommelstoel zitten, stopte haar benen onder haar billen en wierp een blik op de stralende maan en de sterren. Iets in hun twinkelende licht gaf haar moed. Ze scrolde door de contacten in haar mobieltje en draaide het nummer van haar moeder.

Zoals altijd, antwoordde Patricia kortaf toen ze de telefoon opnam: “Ja?”

“Mam,” zei Emily, ze ademde diep in en probeerde haar moed vast te houden. “Ik moet je iets vertellen.”

Het had weinig zin om te doen alsof ze een beleefd gesprek aan het voeren waren. Geen van beiden wilden dat. Ze kon net zo goed meteen ter zake komen.

“Oh?” Zei Patricia vlak.

Emily had het afgelopen jaar al enkele aanvaringen met haar moeder gehad. Over het verlaten en verkopen van haar huis in New York, en omdat ze na zeven jaar haar relatie met Ben had beëindigd, en omdat ze was gevluht naar Sunset Harbor om een Bed and Breakfast openen, en omdat ze daar dolverliefd was geworden op Daniel, en omdat ze ermee in had gestemd om zijn kind op te voeden. Het was duidelijk dat haar moeder alle keuzes van Emily had afgekeurd. De kans dat ze de verloving zou accepteren was klein.

“Daniel heeft me gevraagd om met hem te trouwen,” wist

Emily uiteindelijk te zeggen. “En ik heb ja gezegd.”

Het bleef even stil, zoals Emily al had voorspeld. Haar moeder gebruikte stilte als een wapen en gaf Emily altijd voldoende tijd om zich zorgen te maken over wat er als antwoord zou komen.

“En hoe lang ga je al met deze man uit?” Zei Patricia ten slotte.

“Nu bijna een jaar,” antwoordde Emily.

“Eén jaar. Als je er ongeveer vijftig jaar tegemoet gaat die je samen door moet brengen.”

Emily slaakte een diepe zucht. “Ik dacht dat je gelukkig zou zijn. Ik ben me eindelijk aan het settelen. Je hebt me altijd met plezier ingewreven hoelang jij al getrouwd was toen je zo oud was als mij.” Emily hoorde de toon van haar eigen stem en kromp ineen. Waarom bracht haar moeder altijd het oorlogvoerende kind in haar naar buiten? Waarom gaf ze zoveel om haar goedkeuring, terwijl Patricia zelf zo weinig om haar dochter leek te geven?

“Ik veronderstel dat hij een moeder nodig heeft voor dat kind van hem,” zei Patricia.

Emily sprak met haar kiezen op elkaar. “Ze heet Chantelle. En dat is niet waarom hij het vroeg. Hij vroeg het omdat hij van me houdt. En ik heb ja gezegd omdat ik van hem hou. We willen voor altijd samen zijn, dus je zult er maar aan moeten wennen.”

“We zullen zien,” antwoordde Patricia op een monotone manier.

“Ik wou dat je gewoon blij voor me kon zijn,” zei Emily met onvaste stem. “Je wordt tenslotte de moeder van de bruid.

Mensen verwachten dat je trots en blij bent op de bruiloft.”

“Wie zegt dat ik kom?” Snauwde Patricia terug.

Die woorden raakten Emily als een klap in haar gezicht. “Wat bedoel je? Natuurlijk kom je, mam, het is mijn bruiloft!”

“We zullen wel zien,” antwoordde Patricia. “Ik zal een beslissing nemen wanneer ik de uitnodiging voor de bruiloft heb ontvangen.”

“Mam ...” Stamelde Emily.

Ze kon haar oren niet geloven. Zou haar moeder echt niet komen om haar te kwetsen? Wat zouden de mensen wel niet denken? Waarschijnlijk dat Emily een weeskind was, zonder de aanwezigheid haar vader of moeder. En geen zus. In veel opzichten was ze ook inderdaad een wees. Het was alleen zij tegen de rest van de wereld.

“Goed,” zei Emily, plotseling met vaste stem. “Doe wat je wilt. Dat heb je toch altijd al gedaan.” Daarna hing ze de telefoon op, zonder afscheid te nemen.

Emily wilde niet huilen. Ze weigerde het. Niet voor haar moeder, ze was het niet waard. Maar voor haar vader was iets heel anders. Ze miste hem wanhopig en nu ze ervan overtuigd was dat hij nog leefde, wilde ze hem graag zien. Maar ze wist niet hoe ze hem kon bereiken. De vrouw met wie hij haar moeder had bedrogen, was enkele jaren geleden overleden, en hoe dan ook, net als iedereen was de verdwijning van Roy ook voor haar een volledige verrassing geweest. Alles wat Emily wist, was dat het pijnlijk zou zijn als haar moeder niet op de bruiloft aanwezig was,

maar het een verwoestend drama zou zijn wanneer haar vader er niet bij zou zijn.

Op dat moment besloot Emily dat ze hem absoluut moest opsporen. Iemand moest ergens iets weten.

Emily liep de herberg weer binnen. Ze was moe van de lange dag en liep de trap op, op weg naar bed. Maar toen ze haar slaapkamer bereikte, zag ze dat Daniel er niet was. Haar tijdelijke paniek werd onderdrukt toen Daniel de slaapkamer binnenkwam met zijn mobiele telefoon in zijn hand.

“Waar was je?” Vroeg Emily.

“Ik heb net mijn moeder gebeld,” antwoordde Daniel. “Om haar te vertellen over de bruiloft.”

Emily lachte, bijna verrast. Dat ze allebei tegelijkertijd hun moeder hadden gebeld was meer dan toeval; het was duidelijk een teken van hun verbondenheid met elkaar.

“Hoe ging het?” Vroeg Emily, hoewel ze aan de uitdrukking van Daniel kon zien dat het antwoord niet goed zou zijn.

“Hoe denk je?” Zei Daniel en trok een wenkbrauw op. “Ze speelde opnieuw de Chantelle-kaart en zei dat ze alleen naar de bruiloft zou komen als we beloven dat Chantelle regelmatig bij haar mag komen. Ik wou dat ze inzag wat een vernietigende kracht ze kan zijn en begreep waarom ik niet wil dat ze zich met mijn kind bemoeit. Ik geef hier geen toestemming voor zolang ze nog zoveel drinkt. Chantelle moet na wat ze heeft meegemaakt met haar eigen moeder omgeven worden door nuchtere volwassenen.” Hij zakte op de rand van het bed. “Ze

wil mijn standpunt niet begrijpen. Ze snapt het niet. ‘Iedereen drinkt.’ zegt ze altijd. ‘Ik ben niet slechter dan iemand anders.’ Misschien is ze dat niet, maar het is niet wat Chantelle nodig heeft. Als ze net zoveel om haar kleindochter geeft als ze beweert te doen, zou ze moeten stoppen met die drinkgewoonte, voor Chantelle.”

Emily klom op het bed achter hem en wreef de spanning van zijn schouders. Daniel ontspande zich onder haar zachte aanraking. Ze drukte een kus in zijn nek.

“Ik heb mijn moeder ook net gebeld,” zei ze.

Daniel draaide zich verrast om. “Echt waar? Hoe ging dat?”

“Vreselijk,” zei Emily en plotseling kon ze het niet helpen en ze barstte in lachen uit. Er was iets duister komisch aan de hele zaak.

Emily’s lachen werkte zo aanstekelijk dat Daniel het ook niet lang meer hield. Al snel waren ze allebei hysterisch aan het lachen over de gesprekken met hun beide moeders, en voelden zich samen sterk en verbonden: niets kon hen raken.

“Ik zat te denken,” zei Daniel toen hij eindelijk was uitgelachen. “Kan je je Gus nog herinneren die bij ons logeerde?”

“Ja natuurlijk,” antwoordde Emily. De oudere heer was haar eerste echte gast in de herberg geweest. Dankzij zijn verblijf was ze gered van de rand van het faillissement. Hij was ook een zeer prettig mens en ze voelde zich bevoorrecht dat ze hem had mogen ontmoeten. “Hoe kan ik Gus ooit vergeten? Maar hoe zit het met hem?”

Daniel friemelde gedachteloos met de mouw van haar topje. “Weet je nog dat hij naar dat feest in Aubrey ging? In het gemeentehuis?”

Emily knikte en fronste en vroeg zich af waarom Daniel het ter sprake bracht.

“Ben je daar ooit geweest?” Vroeg Daniel.

Emily werd steeds nieuwsgieriger. “In Aubrey? Of in het stadhuis?” Toen begon ze te lachen. “Ik ben in beiden eigenlijk nog nooit geweest.” Daniel zweeg even. Emily wachtte geduldig.

“In het stadhuis worden bruiloften gehouden,” zei hij, eindelijk ter zake komend. “Ik vroeg me af of we een afspraak zouden moeten maken, of hoe het ook heet? Met de trouw consultant? Dat is als je in Maine wilt trouwen in plaats van in New York.”

Het was een understatement om te zeggen dat ze zich geschokt voelde! Het horen dat Daniel iets suggereerde dat iet te maken had met het organiseren van de bruiloft zonder dat ze hem hierover gevraagd had, was een enorme opluchting.

“Ja, ik wil in Maine trouwen,” stamelde Emily. “Het voelt meer als een thuis voor me dan New York ooit heeft gedaan. En ik heb hier meer vrienden. Ik wil niet dat iedereen helemaal naar New York moet afreizen omwille van een traditie.”

“Cool,” antwoordde Daniel, verlegen wegstarend.

“Wanneer wil je dat we dat gaan doen?” Vroeg Emily.

“We kunnen volgend weekend gaan,” opperde Daniel, nog steeds verlegen. “Nemen we Chantelle mee. Ze zou het geweldig

vinden.”

Volgend weekend? Emily voelde de tranen opkomen. Zo snel al?

Ze voelde haar opwinding groeien. Wat was er met haar terughoudende verloofde gebeurd? Wat had zo'n plotselinge verandering van hart veroorzaakt? Misschien was de waarschuwing van Jayne toch helemaal ongegrond. Daniel wilde net zo graag een bruiloft als zij. Ze was een idioot geweest om aan hem te twijfelen.

Maar zodra Emily er over na begon te denken, kwamen er allerlei gedachten in haar op. Ze vroeg zich af of de vreselijke telefoongesprekken met hun moeders er misschien iets te maken hadden, met Daniels plotselinge interesse. Was hij aangespoord door de scepsis van Patricia, en wilde hij zichzelf bewijzen als een eervol man met eerlijke intenties? Of erger nog, suggereerde hij het alleen maar om Emily op te vrolijken, als een manier om haar voor dit moment te kalmeren?

Nadat ze hadden afgesproken om een afspraak te maken voor aanstaande zaterdag, kropen ze in bed. Daniel viel al snel in slaap. Maar met zorgen die in haar hoofd rondslingeren, duurde het lang voordat Emily die nacht in slaap viel.

HOOFDSTUK VIJF

Serena liep zaterdagochtend de B&B binnen voor haar dienst, haar armen vol met tijdschriften.

“De boom ziet er geweldig uit,” zei ze terwijl ze naar de enorme kerstboom keek.

“Wat is dat?” Vroeg Emily vanuit haar plaats achter de receptie van de foyer.

Serena liep naar het bureau en gooide de tijdschriften op het bureau van Emily. Het waren trouw catalogi.

“Oh,” zei Emily een beetje verrast. Ze was al een hele week verloofd en had nog niet één tijdschrift ingekeken.

“Ik dacht dat je misschien wat inspiratie nodig had,” zei Serena.

Emily bladerde door een van de tijdschriften en keek amper naar de foto's. “Eigenlijk heeft Chantelle al een hele lijst met dingen die we moeten regelen voor ons gemaakt. Nummer één op haar lijstje is het kiezen van de trouwlocatie.”

Serena lachte. “Ja, dat heeft ze me laten zien. Ik hou ervan dat ze zo erbij betrokken is. Heb je al ergens in gedachten?”

Emily glimlachte. “We hebben over een uur ergens een afspraak.”

“Echt waar?” Zei Serena, haar ogen wijd open van opwinding.

Voor het eerst sinds het aanzoek voelde Emily zich duizelig van opwinding kreeg ze kriebels in haar buik bij de gedachte om

de bruiloft te regelen en door het gangpad van de kerk te lopen.

“Het is in Aubrey,” ging Emily verder. “Het was Daniels idee, dat stadhuis waar Gus en zijn vrienden zo weg van waren.”

Op dat moment hoorde ze het geluid van Daniel die de trap afliep en ze keek achterom. Hij had zijn beste geruite shirt aangetrokken en zelfs zijn haar gekamd. Emily glimlachte in zichzelf, blij te weten dat hij op zijn minst een beetje moeite deed. Serena rees haar wenkbrauwen omhoog en gaf een goedkeurende blik.

“Chantelle is nog aan het uitkiezen welke schoenen ze vandaag zal aandoen,” zei Daniel terwijl hij de onderste trede bereikte.

Emily zag zijn blik op het glanzende tijdschrift in haar handen vallen. Het was geopend op een hele verzameling prachtige bruidsjurken. Emily wist het niet zeker, maar ze dacht dat ze een flikkering van verrassing in Daniel's ogen zag en vroeg zich af wat dat betekende. Wilde hij geen witte bruiloft, met haar in de typische witte trouwjurk met sluier en hijzelf in een zwart pak? Had hij gedacht dat ze in hun gebruikelijke jeans en shirts zouden gaan trouwen? Plotseling geïrriteerd klapte ze het tijdschrift dicht.

Even later verscheen Chantelle bovenaan de trap. Ze had een van haar mooiste jurken aangetrokken, witte panty's met daaronder schattige glanzende dichte sandaaltjes. Ze zag eruit als een porseleinen poppetje. Het ontroerde Emily toen ze zag hoeveel het voor Chantelle betekende. Er kwam tenminste iemand in de sfeer van de toekomstige feestelijkheden!

Emily pakte haar tas en haar jas en liet de herberg in de bekwame handen van Serena achter en duwde haar gezin de deur uit en de pick-up in.

“Ben je nieuwsgierig naar de locatie?” Vroeg Emily aan Chantelle, terwijl ze in de achteruitkijkspiegel naar het meisje op de achterbank keek en Daniel de hoofdstraat opreed.

“Ja!” Riep Chantelle. “En om het eten te proberen!”

Emily was de menu-proeverij helemaal vergeten. Ze vroeg zich af of ze het eten zou kunnen proberen; ze was zo nerveus over haar eerste ontmoeting met een echte bruilofts-organisator dat het haar misselijk maakte.

Na de rit van twintig minuten naar Aubrey kwamen ze op de locatie aan. Chantelle leek het minst zenuwachtig van allemaal. Ze snelde de stenen trap op en liet zich bewonderend uit over de hangende manden met bloemen en de gebrandschilderde ramen. Emily vond dat de locatie er van buiten prachtig uitzag; het was oud en heel klassiek. Het gebouw was omringd met brede grasstroken en appelbomen die er prachtig uit zouden zien op de trouwfoto's.

Ze werden bij de deur verwelkomd door een net geklede jonge vrouw, Laura. Ze leidde hen naar binnen.

Emily hapte even naar adem toen ze zag hoe groot de locatie was van binnen. Ze kon het zich nu echt voorstellen, de ceremonie, de gasten, het dansen. Voor de eerste keer kreeg ze een mentaal beeld van hoe het zou kunnen zijn om met Daniel te trouwen, om een prachtige jurk te dragen en door het gangpad

te lopen, toegekeken door al hun geliefden. Ze voelde dat haar hart sneller begon te kloppen.

“Wilt u plaatsnemen?” Zei Laura gebarend naar waar het proef buffet stond.

Iedereen ging zitten behalve Chantelle; ze liep door de zaal om de grootte en inrichting, en al de andere dingen te beoordelen, van de tapijten tot het kunstwerk.

“Let maar niet op haar,” zei Emily grijnzend tegen Laura. “Ze is onze landmeter.”

Emily en Daniel proefden het eerste setje voorgerechten, wat in kleine hapklare stukjes werd gepresenteerd. Emily voelde zich heel vreemd in deze situatie. Ze kon niet zeggen of het Daniels zenuwen waren of alleen die van haar, maar het voelde raar om naast hem te zitten in deze formele setting, mond na mond vol te stoppen met verschillende smaakvolle gerechten. Het was alsof ze hier niet thuis hoorden, alsof ze hier absoluut niet op hun plaats waren. Emily durfde hem nauwelijks in zijn ogen kijken terwijl ze zich door alle voedselkeuzes heen werkten.

Gelukkig verlichtte Chantelle de druk met haar capriolen. Ze was in goede doen, liep rond alsof ze de plek bezat en bevestigde hardop wat ze wel en niet lekker vond.

“Ik denk dat je dit als voorgerecht moet hebben,” zei ze resoluut, wijzend op de tomaten- en mozzarella hapjes, “dan de vis als hoofdgerecht en als dessert ...” Ze tikte op haar kin. Dit kostte duidelijk iets meer moeite. “Ga voor de kwarktaart.”

Ze moesten allemaal lachen.

“Je hebt de drie duurste dingen van het menu gekozen!” wees Emily giechelend.

Laura vond dat een goed moment om het onderwerp geld aan te roeren. “Hebben jullie een budget voor het eten vastgesteld?” Vroeg ze.

“We hebben nog niet eens een budget voor de bruiloft vastgesteld,” grapte Daniel, maar Emily vond het helemaal niet zo grappig. Ze voelde zich kriegelig worden. Waarom hadden ze dat nog niet besloten? Waarom hadden ze nog helemaal niets besloten? Nu ze erover nadacht, nadat ze besloten hadden om deze afspraak te maken waren ze niet meer bij elkaar gaan zitten om de rest te bespreken.

“Nou, dat maakt voor nu nog niet uit,” zei Laura en glimlachte professioneel. “Het kost wat tijd om al deze dingen te regelen. Ik neem aan dat jullie ook nog geen idee hebben hoeveel gasten op de bruiloft zullen komen? De locatie is toereikend voor tweehonderd personen.”

“Oh, eh ...” Emily krabbelde aan haar nek. Als ze niet wisten of hun eigen moeders zouden komen, hoe zouden ze dan in vredesnaam vast moeten stellen welke andere gasten aanwezig zouden zijn! “We zijn nog steeds bezig met het afronden van de cijfers.”

“Helemaal geen probleem,” zei Laura, terwijl ze haar ogen weer op haar map richtte, die glanzende foto's van voedsel, bloemen en decoraties bevatte, samen met een lijst met prijzen en aanpassingen.

Hoewel ze nog steeds die robotachtige professionele glimlach op haar gezicht had, kon Emily de ergernis in haar ogen zien groeien. Ze vroeg zich af hoe ze hen kon helpen iets te organiseren als ze zelf geen enkel idee hadden.

“Onze voorgestelde indeling zou zijn met de hoofdtafel daar,” legde Laura uit, gebarend naar het toneel gedeelte achter in de zaal. “Dat is meestal met een huwelijksfeest, dus voor de bruidsmisjes, getuigen, familie. U kunt kiezen voor een kleine tafel voor zes, of een grote tafel voor maximaal zestien personen. Hebben jullie een ruw idee van de aantallen?”

Emily voelde haar maag ineens krimpen. Dit was een ramp. En Daniel leek nog nerveuzer dan zij. In feite zag hij er ronduit ongemakkelijk uit.

“Het is een beetje ingewikkeld,” legde Emily uit. “Met onze families. Misschien moeten we verder gaan en daar wat later op terugkomen.”

Ze kon de spanning niet meer verdragen. Laura zag er ook nerveus uit, zich duidelijk realiserend dat ze hier niet met een normale situatie te maken had.

“Ja natuurlijk.” Ze bladerde snel door verschillende pagina's in haar map. “En daar hebben we grote dubbele deuren. Ze kunnen open blijven als het mooi weer is. Hopen jullie op een lente- of zomer huwelijk, of zijn jullie meer een herfst / winter paar? We zijn volgeboekt voor de lente en de zomer volgend jaar, dus dan zullen jullie moeten wachten, maar we hebben nog enkele plekken in de herfst en de winter beschikbaar.”

Emily keek naar de reactie van Daniel op het nieuws dat hun bruiloft al in september volgend jaar zou kunnen plaatsvinden. Hij werd helemaal bleek. De aanblik van hem maakte Emily nog nerveuzer.

Chantelle leek de spanning aan te voelen. Haar dwaze vertrouwen was aan het afnemen. Ze bleef van Emily naar Daniel kijken, haar enthousiasme vervaagde met elk voorbijgaand moment.

“Misschien moeten we voorlopig alleen je visitekaartje aannemen,” zei Emily tegen Laura. “En spreken we nog eens af als we meer informatie hebben.” Ze stond abrupt op.

“Oh, oh, oké,” zei Laura verbaasd, terwijl ze haar map liet vallen in haar haast om Emily's hand te schudden.

Emily schudde snel haar hand. Toen rende ze de zaal uit en liet Daniel achter die ook snel de hand van Laura schudde. Ze stormde de deuren uit en liep de trap af, luisterend naar het verre geluid van Daniel's stem die aan Laura uitlegde dat ze later nog eens contact met haar zouden opnemen.

In de kou vocht Emily tegen haar tranen. Ze was diep geschokt. Niet alleen vanwege hun gebrek aan plannen, of vanwege het algemene zwijgen van Daniel de afgelopen dagen, maar ook vanwege de micro-expressies die hij maakte en wat ze daaruit afleidde. Wilde Daniel eigenlijk wel met haar trouwen of was het aanzoek een impuls geweest waarin hij was meegesleurd? Had de realiteit van het kiezen van een datum in de niet al te verre toekomst hem koude voeten gegeven? Wat als hij de

laffe houding aan zou nemen en de bruiloft een paar jaar zou uitstellen, en haar in een staat van verwachting zou laten en de verloving zo lang mogelijk voort liet slepen, precies zoals Jayne haar had gewaarschuwd?

“Emily,” probeerde Daniel terwijl hij en Chantelle zich bij haar voegden.

Ze voelde hoe zijn vingertoppen haar hand aftasten, maar ze trok haar hand weg en wilde op dit moment niet dat hij haar aanraakte.

Daniel probeerde het niet opnieuw. Ze hoorde hem zuchten. Toen stapte ze alle drie zwijgend in de pick-up.

De stemming op de rit naar huis was het tegengestelde van de stemming op de heenweg. Het was bijna alsof de lucht doordrenkt was van angst. De schattige outfit van Chantelle leek plotseling theatraal, alsof ze haar hadden aangekleed om Laura te misleiden en haar het idee te geven dat ze net als elk ander gelukkig en ongecompliceerd gezin waren, terwijl ze in werkelijkheid alles behalve dat waren. Hun verleden, het van haar, Daniel, en zelfs dat van Chantelle, maakte alles ingewikkeld. En erger nog, hun verleden maakte hun wezen, hun persoonlijkheden, hun vermogen om met druk en stress om te gaan, hun vermogen om met elkaar om te gaan, ingewikkeld.

Voor wat voelde als de honderdste keer sinds hij haar ten huwelijk had gevraagd, vroeg Emily zich af wat hij echt dacht.

HOOFDSTUK ZES

Toen Emily Daniel voor de eerste keer had verteld over haar wens om Chantelle te adopteren, hadden ze contact opgenomen met hun vriend Richard Goldsmith, een advocaat gespecialiseerd in voogdijzaken en die in de stad praktijk hield. In de herberg hadden een informeel gesprek met hem gehad met koffie en cake. Maar deze keer vond hun ontmoeting plaats in zijn kantoor in de stad. Deze keer voelde het serieus en heel echt.

Emily streek zenuwachtig haar rok glad toen zij en Daniel het sjieke kantoor binnen stapten, wat eruit zag zoals in een verhalenboek, gevestigd in een oud gebouw van rode bakstenen die begroeid waren met klimop. Emily kon haar angstgevoelens niet onderdrukken. Wat als Richard slecht nieuws had? Wat als ze nooit de echte, legale moeder van Chantelle zou kunnen worden, iets waar naar het kleine meisje net zo veel naar leek te verlangen als Emily zelf?

De receptioniste, een jonge vrouw met vuurrood haar, verwelkomde hen met een lieve, geruststellende glimlach.

“Mijnheer Goldsmith komt er zo aan,” zei ze, zonder dat ze zich zelfs hoefden voor te stellen. “Hij is net klaar met een andere klant.”

Emily bewoog onrustig en kauwde op haar lip. Cliënt. Het voelde vreemd om zo over zichzelf te denken. Maar dat is wat ze was en wat ze moet zijn om haar doel te bereiken. Het verkrijgen

van de voorgedij over Chantelle was niet alleen een kwestie van chatten met een kennis op haar veranda onder het genot van een kopje koffie. Het zou advocaten en rechtbanken inhouden, rechters en juridische procedures. Dit was echt en ze zou eraan moeten wennen.

Emily sprak zichzelf streng toe. Ze zou dit aan kunnen. Ze moest; ze hield te veel van Chantelle om te falen, om onder de druk te bezwijken. Maar een deel van Emily was nog steeds aan het bijkomen van de mislukte reis naar de trouwlocatie die ze zaterdag hadden bezocht en de manier waarop Daniel gereageerd had op alleen al de suggestie om een seizoen te kiezen waarin ze zouden trouwen. Als hij van gedachten wilde veranderen moest hij zo dapper zijn om dat tegen haar zeggen voordat het echt serieus werd, voordat contracten werden ondertekend en teveel gevoelens op het spel stonden om nog op de beslissing terug te keren. De woorden van haar familie en vrienden spookten nog steeds door haar hoofd, dat Daniel haar alleen gebruikte omdat hij iemand wilde die Chantelle voor hem zou opvoeden, dat ze het hem te gemakkelijk had gemaakt. Ze had hem nooit huur laten betalen, ze had zijn kind zonder enige bedenkingen geaccepteerd en had hem die zes weken dat hij zijn kind voorrang had gegeven boven haar onmiddellijk vergeven. Maar wat ze niet accepteerde en begreep was hoe al die dingen er juist voor gezorgd hadden dat ze nog meer van hem was gaan houden: zijn vindingrijkheid en veerkracht in de jaren dat hij in het koetshuis had gewoond, de zorg die hij voor het pand had getoond in de

decennia waarin het leeg had gestaan, en had het bewoonbaar gehouden voor het geval dat Roy Mitchell terugkeerde, en het feit dat hij zonder enig moment van twijfel voor Chantelle was opgekomen waaruit bleek dat hij een echte man was, het soort dat niet wegliep voor zijn verantwoordelijkheden en die de behoeften van zijn kind boven die van zichzelf stelde.

Plotseling zwaaide de deur naar het kantoor van Richard open, en schrok Emily op uit haar gedachten. Richard stond in de deuropening en schudde de hand van een tengere, blonde vrouw die in een zakdoek snuffelde. Emily moest onmiddellijk aan Sheila denken. Een golf van schuldgevoel sloeg over haar heen.

Emily kon niet verstaan wat Richard zei, maar ze hoorde hij op een geruststellende toon sprak. Vervolgens nam hij afscheid van de vrouw en ze schuifelde langs hen heen en liep gehaast de deur uit.

Toen ze weg was wendde Richard zich tot Emily en Daniel. “Kom binnen.”

“Gaat het wel met haar?” Vroeg Emily terwijl ze hem naar zijn kantoor volgden.

Ze was bezorgd om de vrouw die ze net had gezien, maar ook nieuwsgierig naar de reden voor haar tranen. Misschien stond ze op het punt een rechtszaak te beginnen net zoals zij, alleen stond zij aan de andere kant van de medaille, de kant waarin ze de wettelijke voogdij over haar kind zou verliezen. Was het wel eerlijk? Had ze iets gedaan om dit te verdienen, drugs of het kind te veel alleen gelaten? Heeft iemand het ooit verdiend?

Maar toen dacht ze weer aan Chantelle. Nee, het was niet eerlijk. Maar dit ging niet over wat eerlijk was, het ging er over wat het beste was voor het kind.

“Ik ben bang dat ik dat niet kan zeggen,” zei Richard en maakte een einde aan Emily's wilde fantasie. Hij ging in zijn grote leren stoel zitten en streek even over de broekspijpen van zijn grijze pak. “Ik dien de privacy van al mijn cliënten te respecteren. Ik neem aan dat je dat begrijpt.”

Emily's onbehagen kwam abrupt terug toen ze dat woord weer hoorde. Cliënt. Het herinnerde haar eraan hoe serieus dit was. Ze betaalden voor deze bijeenkomst, voor Richard's expertise en zijn tijd. Alles was plotseling heel formeel. Emily vroeg zich af of ze een mantelpakje had moeten aantrekken.

Daniel die naast haar zat leek al net zo ongemakkelijk. Ze kon het zien aan de manier waarop hij bleef friemelen en prutsen aan de knoppen van zijn shirt. Ze waren allebei erg buiten hun comfortzone in het chique kantoor van Richard.

Richard nam zijn bril af en keek op van het dossier. “Er zijn twee opties die in overweging dienen te worden genomen. Er zijn enkele cruciale verschillen tussen de twee manieren waarop we dit kunnen aanpakken.”

“En die zijn ...?” Vroeg Emily.

“Voogdij of adoptie.” Concludeerde Richard. “Voogdij is in principe en simpel gezegd

een juridische relatie tussen Chantelle en Emily, maar het zou de juridische relatie van Sheila met haar kind niet beëindigen. Bij

adoptie zouden alle rechten en plichten van Sheila ten opzichte van Chantelle beëindigd worden en zou Emily voortaan als haar moeder worden beschouwd. Met andere woorden, ze zou in alle juridische zin een vervanging zijn voor Sheila. Adoptie is bedoeld om een permanent en stabiel huis te creëren, maar daarvoor dient Sheila afstand te doen van haar rechten op Chantelle, en te begrijpen dat dit onherroepelijk zou is.”

Emily knikte en liet zijn woorden tot zich doordringen. Ze dacht aan Chantelle die haar in haar slaapkamertje had gevraagd om te beloven dat Sheila nooit meer terug zou komen.

“Chantelle wil geen relatie met haar moeder,” legde Emily uit.

“Maar een voogdijzaak heeft meer kans van slagen,” betwistte Richard terwijl hij zijn handen op het bureau vouwde. “Als Sheila niet bereid is afstand te doen van haar rechten op Chantelle, wat ze tot nu toe niet heeft willen doen, moeten we bewijzen dat Chantelle niet alleen beter af is met jou, maar dat Sheila ongeschikt is om voor haar te zorgen, en dat elk soort contact van Chantelle met haar moeder schade zou kunnen berokkenen bij het kind.”

“Ze heeft me keer op keer verteld dat ze wil dat ik haar echte moeder ben,” zei Emily. “En dat ze Sheila nooit meer wil zien.”

Daniel zag er ongemakkelijk uit. “Ik denk niet dat het goed zou zijn om Sheila volledig uit te schakelen.”

Richard luisterde aandachtig naar hen. “Dit gaat niet over bezoekrecht of iets dergelijks. Als je de wettige moeder van Chantelle wordt, is het aan jou of ze Sheila ooit weer ziet. Tenzij

je van plan bent een straatverbod voor haar aan te vragen. Dit gaat alleen over de wettelijke kant, over wie de beslissingen mag nemen met betrekking tot haar zorg.”

Het voelde te klinisch. Hoe kan het leven en welzijn van een kind als een legaliteit worden beschouwd? Dit was haar hart waar ze het over hadden. Er was geen manier om haar emoties te scheiden. Het was onmogelijk.

Emily raakte de hand van Daniel licht aan.

“Het moet volledige acceptatie zijn,” legde ze uit. “Anders zou Sheila haar op een dag van ons weg kunnen halen. Chantelle wordt 's nachts schreeuwend wakker met die gedachte. Ze heeft me keer op keer gevraagd om haar tegen Sheila te beschermen. Ze heeft gevraagd of ik haar moeder kan zijn. Ik weet dat ze pas zeven is, maar dat meisje kent haar eigen gevoelens.”

Met een enkele, trieste knik gaf Daniel eindelijk toe. Emily voelde zich verdrietig voor hem, maar tegelijkertijd was ze er zeker van dat dit het beste was voor Chantelle.

“We gaan voor adoptie,” bevestigde Daniel.

Richard knikte. “Elke Staat heeft een ander proces,” legde hij uit. “Maar hier in Maine moeten we een verzoek tot afstoting bij Sheila indienen. De rechtbank zal haar papieren toe sturen, en ze zal recht hebben op Rechtsbijstand. Daarna wordt er een bemiddelings- vergadering belegd voor de familierechtbank, met het doel om tot een vreedzame oplossing te komen. Ten slotte zal er een rechterlijke datum worden vastgesteld waarop de rechter uitspraak zal gaan doen. Natuurlijk, als Sheila toestemming

geeft, zullen de zaken soepel verlopen. Als ze tegen de petitie vecht, duurt het langer omdat er dan een kort verhoor, een hoorzitting, een rechterlijke toetsing en ten slotte een hoorzitting met permanente planning nodig is.”

“Zijn er kosten aan verbonden?” Vroeg Daniel.

“Ja, enkele,” verklaarde Richard. “Maar ze zijn niet zo fors als je zou verwachten. We hebben het over ongeveer tweehonderd euro per vergadering, dus het zal waarschijnlijk minder dan duizend euro zijn.”

Duizend euro. Dat was alles wat nodig zou zijn om Chantelle officieel hun dochter te maken. Duizend euro, plus weken en maanden van stress.

“Daniel,” zei Richard enigszins plechtig, “Ik moet duidelijk maken dat je eerdere verklaring niet echt in je voordeel zal werken.”

“Eerdere verklaring?” Stamelde Emily.

“Dit heb ik je al eerder verteld,” zei Daniel met een gedempte, beschaamde stem. “Toen ik Sheila verdedigde. Tegen haar ex-man. Weet je nog?”

“Ben je daarvoor bij de rechtbank geweest?” Zei Emily. Ze had zich niet gerealiseerd dat het zo serieus was geweest. Ze had aangenomen dat Daniel een tik op zijn vingers had gekregen van de plaatselijke politie en het daarmee was afgelopen.”

Ze schuifde ongemakkelijk op haar stoel en beefde.

Richard hoestte en ging verder. Hij leek niet geschrokken. Hij had het waarschijnlijk allemaal al eens in zijn praktijk

meegemaakt.

“Wat echt zou helpen, Daniel, is als je laat zien dat je in loondienst werkt.”

“Dat doet hij al,” zei Emily. “Hij werkt voor mij.”

“Hij staat echter niet op de loonlijst,” legde Richard uit. “Contant werk ziet er niet geweldig uit. Het moet consistent zijn. Bij voorkeur een kantoorbaan.”

“Oké,” zei Daniel vastbesloten. “Als dat helpt dan ga ik dat doen.”

Emily voelde zich plotseling ongerust. Daniel was altijd beschikbaar voor haar geweest. Het was een fifty-fifty partnership. Hoe zou ze alles moeten aanpakken als hij de hele dag niet thuis zou zijn? Ze zou in haar eentje voor Chantelle moeten zorgen. Maar de druk voor een volledige adoptie kwam van haar. Als ze Daniel zijn zin zou geven, zouden ze de minder dramatische voogdij-route nemen. Dit alles was haar idee.

Richard vouwde hun dossier dicht en zette zijn bril weer op zijn neus. “Nou, de volgende stappen zijn voor mij; ik zal de documentatie voorbereiden, en het verzoek om adoptie neerleggen bij de advocaat van Sheila. Ik neem weer contact met jullie op wanneer er nieuws is. Ik wil jullie hierbij wel waarschuwen, dit zal op korte termijn ernstige gevolgen hebben. Jullie dienen je voor te bereiden op een drama.”

Daniel kneep ter geruststelling in Emily's arm.

“We kunnen het aan,” zei Emily tegen Richard. “Voor Chantelle kunnen we alles aan.”

HOOFDSTUK ZEVEN

Met de woorden van Richard Goldsmith nog steeds in hun oren, keerden Emily en Daniel terug naar de herberg, in de hoop op rust om na te denken over hun situatie. In plaats daarvan ontdekten ze dat de herberg bruiste van activiteit.

De gasten die in het weekend waren gearriveerd werden in de eetzaal bediend door Matthew, de jonge chef-kok die Emily full-time had aangesteld om Parker te helpen nu ze waren begonnen met het serveren van lunches en avondmaaltijden. Colin, die nog steeds in het koetshuis woonde en nu zijn meeste maaltijden in de herberg nuttigde, was één van hen. Zijn knappe uiterlijk trok de aandacht van de vrouwen maar hij leek hier ongevoelig voor te zijn.

Colin was sinds Thanksgiving erg op zichzelf geweest. Zodra hij klaar was met eten ging hij direct terug naar het koetshuis om zich weer helemaal op zijn werk te storten. Zijn opvallende uiterlijk was het gesprek van de dag in de stad (althans onder de vrouwelijke bewoners), en zijn rustige levenswijze droeg alleen maar bij aan zijn mysterieuze leven. Emily wist dat hij onlangs van zijn vrouw was gescheiden en vroeg zich af of hij zich in zijn werk (wat dat ook moge zijn) begroef in een poging zijn problemen te vergeten. Hij zat altijd voorovergebogen over zijn laptop. Soms krabbelde hij verwoed iets in een notitieboekje, zoals hij nu deed, gezeten aan zijn favoriete eettafel in de hoek.

Emily was geïntrigeerd over wat hij voor werk hij deed, maar wilde natuurlijk niet nieuwsgierig overkomen en het vragen.

Toen Daniel en Emily door de gang liepen, zag Emily een jonge vrouw in felgekleurde leggings bij de onbemande receptie balie staan te wachten. De dienst van Serena was voorbij en het was Lois beurt, het nieuwe meisje dat nog maar een week of zo bij hen werkte, om de receptie te bemannen maar die was nergens te bekennen. Emily keek naar het roestige bronzen antiek dat ze bij Rico's had gekocht en wat op de zware marmeren toonbank stond. Diefstal stond niet bepaald hoog op de lijst van zorgen in een plaats als Sunset Harbor, maar je kon nooit voorzichtig genoeg zijn.

“Het spijt me,” Zei Emily tegen de wachtende vrouw, en snelde haastig naar de receptie. “Kan ik u helpen?”

“Ik ben Tracey,” Zei de kleine vrouw, stralend en zwiepend met haar muisachtige haar. “De nieuwe yogalerares.” “Oh!” Riep Emily uit en merkte voor het eerst de opgerolde yogamat onder de arm van de vrouw op.

Het was Emily helemaal ontschoten dat ze geregeld had dat er yogalessen in de balzaal zouden worden gegeven om zo iets meer inkomsten te genereren. Zij en Tracey hadden telefonisch afgesproken dat twintig procent van de winst naar de herberg zou gaan, maar omdat Tracey's lessen slechts tien euro per sessie waren en alleen Karen en Cynthia tot nu toe interesse hadden getoond, verwachtte Emily niet dat dit veel inkomsten zou gaan opleveren.

Toch had ze tijdens de eerste ontmoeting met Tracey de indruk gekregen dat ze een kalmerende en geruststellende aanwezigheid in de herberg zou zijn. Emily was blij met de wetenschap dat er nog iemand aanwezig zou zijn aangezien Daniel binnenkort niet zo veel meer aanwezig zou zijn.

Emily ging Tracey voor naar de balzaal.

“Het is zoveel mooier dan ik had verwacht,” Zwemelde Tracey met haar poezelige stem terwijl ze om zich heen staarde en de gepolijste vloeren en prachtige Tiffany-glasramen in zich opnam. “Dit is een zeer rustgevende omgeving,” Ging ze verder. “Inspirerend.” Ze sloot haar ogen, haalde diep adem en liet deze toen langzaam los. “Ja, dit is goed te doen. De ruimte heeft een prachtige uitstraling.”

Emily slaagde erin haar glimlach te bedwingen. Toen liet ze Tracey alleen om haar yoga studio op te zetten en snelde terug naar de nog steeds onbemande receptie om de rinkelende telefoon op te pakken.

“U spreekt met De herberg in Sunset Harbor.” Zei ze, afgeleid door het feit dat Daniel nergens te bekennen was.

Ze keek zoekend om zich heen en zag hem door de gedeeltelijk open deur in de woonkamer zitten. Hij zat gebogen over een exemplaar van de Sunset Gazette. Zijn jacht op een baan was al begonnen, besefte Emily, en hoewel ze hem bewonderde omdat hij zo goed bezig was, kon ze het angstige gevoel dat ze kreeg wanneer ze aan een toekomst dacht waarin hij niet meer de hele dag beschikbaar zou zijn niet onderdrukken.

“Sorry, wat?” Zei Emily, zich realiserend dat ze naar geen enkel woord van de stem aan de andere kant van de lijn had geluisterd. “Oh, nee, ik ben erg tevreden over mijn huidige internetprovider.”

Ze hing op, haar blik was nog steeds gericht op Daniel en de intensiteit van zijn jacht op werk. Op dat moment kwam Lois tevoorschijn die op een drafje de trap af liep.

“Ah, daar ben je,” Zei Emily.

“Het spijt me verschrikkelijk,” Stamelde Lois. “Ik was Marnie aan het helpen met het opvouwen van het beddengoed.”

Marnie was de nieuwe huishoudster. Het deed Emily plezier dat haar medewerkers goede vrienden waren geworden en dat ze elkaar hielpen, en in haar gedachten vergaf ze Lois onmiddellijk dat ze haar eigen plicht had verzaakt.

“Het is oké,” Zei Emily tegen de jonge vrouw. “Maar vergeet niet dat het belangrijk is dat er altijd iemand bij de receptie aanwezig is.”

Nu ze Lois eindelijk had gelokaliseerd, verliet Emily de receptie en ging naar de woonkamer om zich bij Daniel te voegen. Hij zat aan de tafel bij het erkerraam en kauwde op het uiteinde van zijn pen, de krant lag opengespreid voor hem uit en was bedekt met rode cirkels.

“Het lijkt erop dat je succes hebt,” Zei Emily terwijl ze achter hem ging staan en haar armen om zijn schouders sloeg.

“Ja, ik heb een paar dingen gevonden,” Zei Daniel afgeleid. “Maar het merendeel is als klusjesman. En dat is hetzelfde soort

freelance werk als dat ik hier doe. Niets permanents.”

Emily vond dat hij een beetje moedeloos klonk.

“Je kan ook niet verwachten dat je de eerste keer dat je een krant open doet en naar vacatures kijkt de perfecte baan vindt,” Zei ze. “Ik weet zeker dat je snel iets zult vinden.” Ze kuste zijn kruin en keek naar de klok. “We moeten Chantelle van school ophalen.”

Daniel keek geschrokken op van de krant. “Is het al zo laat?” Hij keek terug naar de krant en toen omhoog naar Emily met een enigszins pijnlijke uitdrukking. “Ik moet heel veel telefoontjes plegen. Is het goed als ik hier blijf en doorga met het zoeken naar een baan?”

“Natuurlijk,” Zei Emily een beetje van haar stuk gebracht.

Daniel had ooit een drop-off of het ophalen van Chantelle gemist. De tocht naar school was één van die momenten waarop hij het meest energiek leek, het meest op de vader die hij leerde te worden. Was dit het begin van het feit dat hij Emily als vanzelfsprekend beschouwde? Haar gevoelens waren zo tegenstrijdig. Deze hele adoptie stress had ze aan zichzelf te danken. En ze kon het niet allebei hebben. Misschien behandelde Daniel haar als de moeder van Chantelle omdat ze zelf had aangegeven dat ze dat wilde zijn?

Ze ging naar haar auto en beseftte toen dat er geen autostoeltje voor Chantelle aanwezig was. Had ze echt niet meer in haar eigen auto gereden sinds Chantelle was gearriveerd? Het was zo een gewoonte geworden om Daniels pick-up te nemen wanneer ze als

gezin ergens naartoe gingen.

Nadat ze het autostoeltje uit de pick-up had gepakt en in haar eigen auto had bevestigd, voelde Emily een plotselinge golf van onafhankelijkheid over haar heen spoelen. Dit was tenslotte de auto die haar naar haar nieuwe leven in Maine had gebracht.

Ze draaide het contactsleuteltje om en nam even de tijd om te luisteren naar het gebrom van de motor die nog steeds sputterde en worstelde zoals hij al die maanden geleden had gedaan. Vervolgens reed Emily met een zelfverzekerde zucht de oprit af en draaide in de richting van de West Street.

Toen ze Trevors huis passeerde, vroeg ze zich af wat er achter zijn gesloten gordijnen plaatsvond. Ze herinnerde zich dat ze het besluit had genomen hem vaker te bezoeken en besloot dit vanmiddag te doen. Misschien zou Chantelle met haar mee willen gaan. Het kind had zo'n zorgzame kant en ze wist dat haar aanwezigheid echt zou helpen om Trevor op te vrolijken. En bovendien, Daniel was toch veel te druk om Chantelle na school bezig te houden, dus ze kon net zo goed met Emily meegaan.

Emily sloeg de weg op die langs de kust liep en reed de route van Sunset Harbor naar de school van Chantelle. Terwijl ze reed probeerde ze haar gedachten te ordenen, om alle gebeurtenissen op een rijtje te zetten. Adoptie, Trevor, haar vader, Daniel, de bruiloft; ze had veel om over na te denken.

Emily was zo in gedachten verzonken dat de rit naar school in een flits voorbij ging. Voordat ze er erg in had, had ze de drukke parkeerplaats bereikt waar de vertrouwde auto's van de

andere ouders stonden en haar nieuwe vrienden zich begonnen te verzamelen. Ze zat in haar eigen onbekende auto en wierp een blik naar de andere ouders, en Emily bedacht zich dat dit haar eerste solo reis was om Chantelle op te halen. Ze wist dat de schoolpoorten ook dienst deden als verzamel- en ontmoetingsplaats en slikte ze haar zenuwen in, parkeerde, en liep met opgeheven hoofd naar de schoolpoort.

Emily wist niet zeker of de mensen over haar aan het praten waren of dat ze paranoïde was, maar ze voelde zich enorm opgelucht toen ze haar vriendin Yvonne zag staan. Die stond ook alleen en leunde met haar rug tegen het hek, helemaal verdiept in haar mobiele telefoon. Emily liep meteen op haar af.

Yvonne keek op en stak blozend haar telefoon in haar zak.

“Die spelletjes zijn zo verslavend,” Lachte ze en stak haar handen naar Emily uit en omhelsde haar.

Emily voelde zich meteen meer comfortabel naast Yvonne. Yvonne leek zich nooit wat aan te trekken van wat andere mensen van haar vonden en dat was iets wat Emily bewonderde in haar vriendin. Ze wenste dat ze zelf net zo zelfverzekerd was.

“Geen Kieran vandaag?” Vroeg Emily.

“Zijn vliegschema is op dit moment heel raar.” Verklaarde Yvonne en schudde haar hoofd. “Hij doet de transatlantische route van tien dagen, heen en weer tussen Hawaï en Japan. Daarna gaat hij meteen door naar Parijs om met zijn andere kinderen op vakantie te gaan. Ik zie hem drie weken niet!”

Emily kon het niet helpen, maar projecteerde haar eigen

gevoelens op de situatie van Yvonne. Net als zij had Yvonne verantwoordelijkheden buiten haar eigen familie, namelijk de kinderen van Kieran uit zijn eerdere huwelijk. Yvonne jongleerde ook op die fijne lijn tussen meegaand en een deurmat zijn. Emily vroeg zich af of haar leven snel ook zo zou zijn, Chantelle alleen ophalen en Daniel haast nooit meer te zien, weggerukt uit het gezin door een baan waarvan hun juridische situatie eiste dat hij die zou nemen. De gedachte zat haar dwars.

Op dat moment gingen de deuren van de school open en kwamen Bailey en Chantelle naar buiten gerend en liepen de traptreden af. Toen Chantelle hier voor de eerste keer naar school was gegaan, was ze een heel verlegen kind geweest en liep ze altijd in de schaduw van de zeer aanwezige en drukke Bailey. Nu kon ze voor zichzelf opkomen. Ze was zelfverzekerd, geanimeerd. Sinds haar verhuizing naar Sunset Harbor was het kind echt tot leven gekomen. Haar te zien glimlachen was het tegengif dat Emily nodig had om haar zorgen naar de achtergrond te brengen. Voor Chantelle had ze alles over.

Chantelle snelde opgewonden naar Emily toe en sloeg haar armen om haar heen. Emily sloot haar in haar armen en merkte de ongerijmdheid van de situatie op. Slechts een paar uur geleden had ze over rechtszaken en juridische veldslagen gesproken, maar voor het meisje was het gewoon weer een zorgeloze dag op school geweest, kletsen met vriendjes, tekeningen maken en boeken lezen. Het contrast tussen haar rol als troostende moeder en een hardnekkige appellant was enigszins schokkend.

“Goed, wij gaan naar ballet,” zei Yvonne, terwijl ze Emily gedag kuste.

De kleine meisjes namen ook afscheid en daarna liepen Emily en Chantelle hand in hand naar de parkeerplaats.

Toen Chantelle de kleine auto van Emily in plaats van de pick-up van Daniel zag, keek ze bedenkelijk.

“Waar is papa?” Vroeg ze met haar lieve, onschuldige stem.

“Hij is gewoon aan het werk in de herberg,” legde Emily zo kalm als ze kon uit, hoewel de vraag een opwinding in haar maag teweegbracht. “Ik vroeg me af of je zin hebt om met mij bij Trevor op bezoek te gaan?” Zei ze snel en veranderde van onderwerp voordat Chantelle verder over de afwezigheid van Daniel kon nadenken.

“Oké,” zei Chantelle terwijl ze in haar autostoeltje klom en haar gordel om deed.

“Maar we moeten eerst langs de winkel gaan om wat fruit voor hem te kopen.”

Emily had de ernst van de gezondheidssituatie van Trevor niet aan Chantelle uitgelegd. Ze had haar alleen verteld dat hij erg ziek was. Fruit zou de hersentumor van Trevor niet wegnemen, maar Emily had de moed niet om dat aan Chantelle te vertellen.

“Geweldig idee,” zei ze met een glimlach.

Ze ging op haar eigen stoel zitten, startte de auto en reed naar de supermarkt. Chantelle koos een paar glimmende rode appels, een tros druiven en wat bananen. Ze deed ook enkele pakjes warme chocolademelk, popcorn voor in de magnetron en enkele

glitterstickers in het boodschappenmandje, het soort dingen waar ze zelf blij van werd als ze ziek was. Tevreden over de goede samenstelling van hun zorgpakket vervolgden ze hun weg in de auto en stopten voor het huis van Trevor.

Emily stapte uit belde aan. Hij deed de deur open en zag er verschrikkelijk uit.

“Oh, Trevor,” hijgde Emily, haar hart kromp ineen van verdriet. De boodschappentas gevuld met fruit en snacks leek opeens misplaatst.

“Emily,” antwoordde Trevor met een dun glimlachje. “Ik ben blij je te zien. Jou natuurlijk ook Chantelle!”

Chantelle gaf hem de tas met boodschappen. “Voor jou,” zei ze grijnzend.

Trevor pakte het aan en keek naar de glinsterende stickers in de tas. Hoewel hij glimlachte, kon Emily de emotie in zijn ogen zien. Hij hield iets verborgen.

“Chantelle, waarom ren je niet gauw naar huis? Ga maar naar papa toe,” opperde Emily, plotseling bezorgd om Trevor. “Mogsy en Rain moeten nog wandelen. En Owen komt langs voor je zangles dus neem iets te eten,” voegde ze eraan toe. “Herinner papa eraan, oké?”

Maar het kleine meisje was al halverwege het gazon, en zag er zorgeloos uit terwijl ze weg huppelde. “Oké!” Riep ze terug.

Nadat Emily had gezien dat Chantelle veilig het huis binnen ging, richtte ze haar volle aandacht op Trevor.

“Trevor, is alles goed?” Vroeg ze teder. “Is er iets dat ik voor

je kan doen?”

Zwijgend gebaarde Trevor dat Emily binnen moest komen. Ze stapte over de drempel zijn huis in, en rook de haar inmiddels bekende antiseptische geur. Ze gingen samen in zijn woonkamer zitten die schaars was ingericht, bijna klinisch. Trevor had geen foto's op de schoorsteenmantel of planken staan. Hij zei dat hij liever had dat zijn woonruimte overzichtelijk was, maar Emily vroeg zich af of dit eigenlijk was omdat hij niemand meer had om foto's van te hebben. Die gedachte deed haar pijn.

Ze gingen op zijn comfortabele, frisse witte bank zitten.

“Ik heb vandaag een afspraak met de specialist gehad,” verklaarde Trevor op zijn rustige, waardige manier.

“En?” Vroeg Emily, hem aanmoedigend om door te gaan.

Trevor keek haar niet aan terwijl hij sprak.

“Mijn prognose is verslechterd. Ze hebben me nog drie tot zes maanden te leven gegeven.”

Emily drukte geschokt een hand voor haar geopende mond. Drie maanden? Dat was zo kort! Ze berekende in gedachten snel dat er een kans was dat Trevor misschien nog net het nieuwe jaar zou halen. Ze kon het niet begrijpen.

“Het spijt me zo,” zei Emily buiten adem.

Trevor schudde enkel zijn hoofd. “Spijt zal me niet in leven houden,” zei hij zuchtend.

Emily voelde zich stom, dom, nutteloos. Er was niets aan te doen. Trevors dood zou naderen. Geen enkele hoeveelheid popcorn of stickers kon dat stoppen.

“Ik ga wat te eten voor je maken,” zei Emily.

Ze kon zien dat hij nauwelijks had gegeten aangezien hij de laatste tijd behoorlijk wat kilo's aan gewicht had verloren. Nogmaals, het voelde niet als genoeg, maar het was tenminste iets dat ze voor hem kon doen.

“Emily, dat hoeft je niet te doen,” protesteerde Trevor.

Maar Emily stond erop. Ze wist dat het alleen zijn trots was die hem ertoe bracht haar aanbod af te slaan.”

“Ik sta niet toe dat je jezelf verwaarloost,” sprak ze berispelend. Eindelijk gaf Trevor toe.

Ze gingen naar de keuken, die net zo schoon was als altijd. Emily zette eerst koffie voor hen en begon toen het avondeten te koken.

“Je kunt altijd in de herberg komen eten,” vertelde ze hem terwijl ze paprika sneed.

“Nee, dat gaat niet.”

“Waarom niet?” Antwoordde Emily. “Het is niet alsof je de enige persoon in Sunset Harbor bent die komt eten!” Ze lachte, denkend aan hoe ze was begonnen met het verzamelen van alle alleenstaanden en de zwakkeren van de stad, hoe ze begonnen waren zich in de herberg te verzamelen en het een soort ontmoetingsplaats was geworden. De gedachte verwarmde haar van binnen.

“Ik ben geen invalide,” zei Trevor met droge sarcasme, terwijl hij zijn snor glad streek. “Nog niet helemaal.”

Emily haalde haar schouders op en ging weer verder met het

snijden van de groenten. “Nou, Parker kookt iedere dag een extra maaltijd dus je kunt net zo goed ...” Ze keek over haar schouder en grijnsde ondeugend.

“Oké, goed,” gaf Trevor toe. “Maar alleen omdat ik een hekel heb aan de gedachte dat er eten weggegooid wordt.”

Nadat het eten was gekookt, serveerde Emily het aan Trevor en ging zelf ook aan tafel zitten zodat hij gezelschap had terwijl hij at. Ze wierp een blik op de klok en besepte dat Owen over niet al te lange tijd zou arriveren om Chantelle zangles te geven. Ze vroeg zich af of ze naar huis zou moeten gaan, of dat Daniel eraan gedacht zou hebben om Chantelle wat te eten te geven. Maar toen merkte ze dat haar aandacht weer naar Trevor werd getrokken, weg van de spanning van haar eigen leven. Afstand nemen van de herberg gaf haar een korte pauze van de huwelijksproblemen en de adoptie angst. Voor het eerst sinds lange tijd voelde ze zich vredig. En te denken dat ze dat juist in de aanwezigheid van Trevor Mann zou vinden! Ze nam zichzelf voor om zoveel mogelijk tijd met Trevor door te brengen en een goede buur, een goed persoon te zijn, om ervoor te zorgen dat zijn laatste paar maanden op deze aarde niet in eenzaamheid werden doorgebracht.

Tegen de tijd dat ze Trevors huis verliet was het donker buiten. De lichten in het koetshuis waren aan, en toen ze het passeerde, kon ze het silhouet van Colin door de ramen onderscheiden terwijl hij heen en weer liep en een papier voor zich vasthield, wild gebarend en tegen zichzelf pratend. Emily vroeg zich af of

hij misschien een Shakespeare-acteur was. Of een gek. Hoe dan ook, het was niet haar zaak.

Lolly en Lola, de kippen, hadden zich voor de nacht in hun kippenren verstopt en lieten zich niet zien toen Emily het achterpad opliep. Toen ze de achterdeur opendeed, renden Rain en Mogsy naar haar toe en sprongen al likkend tegen haar op, bedelend om geaaid te worden. Ze vroeg zich af of Daniel eraan had gedacht om ze tijdens haar afwezigheid uit te laten.

Ze ging de keuken binnen en vond Parker en Matthew aan de afwas.

“Is het diner al afgelopen?” Vroeg ze, geschokt dat het al zo laat was.

“De laatste gasten zijn om negen uur vertrokken,” zei Parker. “Iedereen is de stad in of al op hun kamer.”

Emily kon niet geloven dat het al zo laat was. Ze was helemaal in beslag genomen geweest door haar bezoek aan Trevor en had zich niet gerealiseerd hoeveel tijd er was verstreken.

Vanuit de woonkamer hoorde ze het geluid van een zingende Chantelle, begeleid door Owen op de piano. Hij moet hier nu al twee uur bezig zijn! Het was bijna bedtijd voor Chantelle!

Ze rende de woonkamer in.

“Het spijt me dat ik zo laat ben,” zei ze terwijl ze binnen stormde.

Pas toen zag ze Serena op de bank zitten. Even voelde Emily zich verward; Serena had vanavond geen dienst. Maar toen zag ze dat haar vriendin vol bewondering naar Owen op de piano staarde

en ze glimlachte bij zichzelf, blij te weten dat de genegenheid tussen hen groeide. Misschien zouden ze snel beginnen te daten, als Owen ooit het lef kreeg om Serena mee uit te vragen.

“Je moet uren piano hebben gespeeld!” Zei Emily met een zucht.

“Ja, maar ik vind het niet erg,” antwoordde Owen glimlachend. Zijn vingers stopten geen seconde. “Dit prachtige instrument bespelen is echt een eer. En natuurlijk ook om Chantelle te horen zingen. Ze is echt beter aan het worden. Ik wist niet dat zo iets mogelijk zou kunnen zijn.”

Chantelle straalde. Emily was blij dat ze meer zelfvertrouwen kreeg. Ze was zo bang geweest om voor publiek te zingen, maar hier zag ze er nu meer dan comfortabel uit terwijl Serena toekeek.

“Dat is geweldig,” zei Emily. “Maar ik ben bang dat we nu moeten stoppen. Chantelle heeft 's ochtends school. Het is bedtijd.”

Owens pianospel stopte abrupt. Hij ging staan.

“Jij niet,” grijnsde Emily. “Je mag zo lang blijven als je wilt!”

Terwijl ze Chantelle de kamer uit leidde, knipoogde ze naar Serena. Haar vriendin bloosde, duidelijk beschaamd over hoe doorzichtig haar gevoelens waren.

“Waar is je vader?” Vroeg Emily aan Chantelle terwijl ze met haar mee naar boven liep.

Ze had verwacht dat Daniel tijdens de zangles van Chantelle in de woonkamer zou zijn, maar hij had zichzelf opnieuw

onzichtbaar gemaakt. Ze maakte zich zorgen dat hun ontmoeting met Richard er iets mee te maken had, dat hij misschien twijfels had.

Maar toen merkte ze de blik op het gezicht van Chantelle, een ondeugend soort grijns . en ze kon vertellen dat het kleine meisje iets wist dat ze niet wilde vertellen. Haar maag kriebelde bij de gedachte dat ze op het punt stond het slachtoffer te worden van een grap.

“Chantelle,” zei Emily vermanend. “Vertel me waar je vader is en wat hij van plan is.”

Chantelle schudde haar hoofd. “Ik vertel niks. Maar je zal er snel achterkomen.”

Ze bereikten de overloop en Emily zette zich schrap, in de verwachting dat Daniel ergens vandaan tevoorschijn zou springen om haar aan het schrikken te maken. In plaats daarvan was het enige dat Emily opviel dat het vreemde dansende licht van kaarsen door de spleet onder haar slaapkamerdeur scheen en er parfum-achtige geur in de lucht hing.

“Wat is dat?” Zei ze verward.

Chantelle giechelde. Op dat moment vloog de slaapkamerdeur open en daar stond Daniel. Niet griezelig verkleed of met een bord gevuld met slagroom in zijn hand om in haar gezicht te duwen, maar in zijn pyjama.

“Deze kant op,” zei hij, terwijl hij Emily gebaarde de slaapkamer binnen te gaan.

Ze fronste verbijsterd. “Maar Chantelle heeft nog een

verhaaltje nodig voordat ze naar bed gaat en ...”

Chantelle onderbrak haar en gaf haar een duwtje. “Serena gaat me naar bed brengen. Het is allemaal geregeld. Maak je geen zorgen.”

Emily schudde verward haar hoofd. “Is het allemaal geregeld? Wat is er allemaal geregeld?”

“Je date!” Kondigde Chantelle aan.

Op dat moment verscheen Serena achter haar en liep stilletjes de trap op.

“Heb jij dit gedaan?” Emily lachte.

Serena hield slechts een vinger op haar lippen. Ze duwde Chantelle zachtjes naar haar kamer en liet Emily alleen in de gang staan, met Daniel voor haar.

Hij stak zijn hand uit, palm omhoog. Emily glimlachte en legde haar hand in de zijne.

Hij leidde haar zwijgend door de grote slaapkamer naar hun badkamer. Daar zag Emily dat hij een bubbelbad klaar had gemaakt. Langs de rand stonden geurkaarsen. Er stond een kom verse aardbeien en er waren twee glazen champagne.

“Wat is dit allemaal?” Vroeg Emily, ontroerd.

“Ik dacht dat we wel wat tijd voor ons tweeën konden gebruiken,” zei Daniel. “Om te ontspannen en even niet na te denken over de zware dingen.”

Emily kuste hem hartstochtelijk. “Bedankt, het is perfect,” zei ze.

Terwijl Emily zich uitkleedde en in het hete, bubbelende water

zonk, voelde ze al haar zorgen van de afgelopen dagen van haar afglijden. Het enige dat op dat moment voor haar bestond, was Daniel. En ze voelde zich gelukkiger dan ooit.

HOOFDSTUK ACHT

De dagen die volgden werden gevuld met telefoontjes met Richard Goldsmith, het zorgen voor Trevor, gesprekken over de bruiloft en over het runnen van de herberg. Hoewel Emily dankbaar was dat alles in beweging was, merkte ze ook dat ze steeds meer overspoeld en overweldigd voelde.

Tot haar verrassing en grote opluchting bevond Emily zich op een avond in de woonkamer. Chantelle was bij het raam aan het tekenen, Daniel was de open haard aan het aansteken en de honden lagen uitgestrekt op het vloerkleed. Het voelde geruststellend en vertrouwd aan.

Pas nu in deze ontspannen sfeer herinnerde Emily zich de tekeningen van de architect die Trevor de dag na Thanksgiving aan haar had gegeven. Ze was zo geschrokken toen ze deze voor het eerst had gezien dat ze hem terzijde had gelegd, omdat ze zich nog niet helemaal klaar voelde om de emotionele reactie aan te gaan die ze zouden kunnen veroorzaken. Maar ze besloot om nu toch een kijkje te nemen, om die band met haar vader te voelen, om meer vergeten herinneringen naar boven te laten komen.

Ze spreidde de bouwplannen uit op de salontafel, het papier voelde aan als wasachtig bakpapier. Ze keek neer op de tekening, getekend in dunne potloodlijnen en met een hoekige precisie. Elke verdieping van het huis was apart en naast elkaar getekend, verbonden door een gekartelde lijn die de trap

vertegenwoordigde. De dubbele binnenmuren en de geheime trap die van de derde verdieping naar het dak voerde waren er ook op aangegeven. En de balzaal, afgesloten en verborgen door de vreemde gang. Emily zag dat nu ze de bouwtekeningen bekeek, de balzaal ooit een heel andere vorm had gehad en dat die kleine, vreemde gang de verbinding was geweest die het met het hoofdgebouw verbond. Ze vroeg zich af of het besluit van haar vader om de de ruimtes te verbinden met een smalle gang met verlaagd plafond een soort van persoonlijke grap was, of dat het een symbool was voor zijn verwrongen geest.

Toen viel Emily nog iets anders op. Ze had net de woonkamer (de ruimte waarin ze nu zaten) op de bouwtekening gelokaliseerd en merkte ineens op dat er nog een andere gang was, geen kleine spichtige zoals die naar de balzaal leidde, maar een enorme grote, bijna zo breed als de woonkamer, en die de verbinding vormde van een bijgebouw met de woonkamer.

Emily sprong op alsof ze door een wesp gestoken was, en keek geschrokken om zich heen.

“Wat is er aan de hand?” Vroeg Daniel, en draaide zijn hoofd van het nu laaiende vuur in de haard naar haar toe.

Chantelle keek op van haar tekening en bestudeerde het gezicht van Emily. Maar Emily was te verbijsterd om iets uit te brengen. Ze liep snel naar de verre muur en plaatste haar vingers tegen het behang. Het grootste deel van de herberg was gerenoveerd toen ze hier was gaan wonen, maar het behang in deze kamer niet. Het was in een te goede staat geweest om

vervanging te rechtvaardigen, en omdat het origineel was voelde het misdadig om het zonder reden te verwijderen. Nu realiseerde ze zich dat die beslissing nog vele maandenlang de geheimen van haar vader had verborgen.

“Emily, wat ben je aan het doen?” Vroeg Daniel bedenkelijk terwijl hij naast haar ging staan.

“Kijk naar de bouwtekening!” Emily snakte naar adem. “Op de tafel. Er is hier nog een kamer.”

Daniel's ogen werden groot van verbazing. Hij deed wat ze gevraagd had, liep snel naar de salontafel en bekeek de bouwtekening totdat hij de bron van Emily's verrassing had gevonden.

Inmiddels was Chantelle van haar stoel opgesprongen om mee te doen. Ze leek opgewonden. Een geheime kamer was een fantasie voor ieder kind van haar leeftijd.

Emily streek met haar vingers langs de hele muur, op zoek naar een naad of een kier die zou kunnen aangeven waar de deur verborgen was.

“Hij moet achter de planken schappen zitten!” Zei Daniel, opkijkend van de tekening op de tafel. “Ik heb me altijd afgevraagd waar die extra uitbreiding aan de zijkant van het huis toe diende. Ik ging er gewoon vanuit dat het de buitenste funderingsmuur of zoiets was, er zijn tenslotte zoveel eigenaardigheden aan dit huis. Ik vroeg het me wel af. Maar dit verklaart alles.”

De schappen die hij bedoeld had waren momenteel gevuld met

boeken en sierbordjes. Emily begon ze haastig van de schappen af te halen en gaf de boeken aan Chantelle zodat zij die in stapeltjes op de tafel en op de vloer kon leggen. Daniel hielp met het verwijderen van de meer fragiele items waarvan Emily dacht dat haar trillende handen deze zouden laten vallen.

Toen ze eenmaal alle spulletjes hadden weggehaald, was het tijd om de grote houten planken te verwijderen. Ze waren gemaakt van oude spoorbielzen, elk met een gewicht van een ton. Na wat gekreun en inspanning stonden ze naar een nu lege nis te staren.

Emily klopte tegen de muur en hoorde de doffe echo die aangaf dat het erachter hol was. Chantelle snakte naar adem van verrassing. Ze klopte ook en sprong bijna geschrokken terug van holle geluid. Emily voelde haar opwinding groeien. Chantelle glom van verwachting. Naast haar schitterden Daniels ogen.

“Hoe komen we binnen?” Riep Chantelle, op en neer stuiterend.

“Met een moker?” Stelde Daniel voor.

“Geen sprake van!” Antwoorde Emily. “Denk aan het behang.”

Ze streek met haar vingers over de het behang.

“Ik vraag me af of dit iets doet,” hoorde ze de zachte stem van Chantelle zeggen.

Emily keek naar beneden. Het meisje hurkte in de hoek en tuurde naar iets. Tot Emily's verbazing zag ze een kleine hendel, uit het zicht verborgen in de onderste hoek.

Ze schudde geschrokken met haar hoofd, een miljoen gevoelens borrelden in haar naar boven. De vreemde gewoonte van haar vader om dingen uit het zicht te verbergen had tot deze extreme toestand geleid. Dit was niet langer een stoffig gewelf in de hoek van een wijnkelder; het was een hele kamer die dichtgetimmerd was achter een muur die met gipsplaten was bedekt. Volgens de tekeningen van de architect was er een kamer aan de andere kant, het dubbele van de ruimte waar ze nu in stonden. Emily moest gewoon aan de geheime hendel trekken om hem te openen. Ze had absoluut geen idee van wat ze er achter zou aantreffen. Het geheime domein van haar vader? Een verborgen trap naar een ondergrondse bunker waar hij zich de afgelopen twintig jaar verborgen had gehouden? Haar gedachten gingen alle kanten op, elk nog fantastischer dan de vorige.

“Doe het,” spoorde Daniel haar aan.

Emily haalde diep adem, greep de hendel vast en trok. Er was een laag, brommend geluid, het geluid van een lang niet meer gebruikt mechanisme dat weer tot leven kwam. Toen sprong de muur met een klik een centimeter terug. Emily duwde tegen de kleine opening maar er kwam geen beweging in de muur. Ze duwde opnieuw, deze keer harder, en de muur begon langzaam te bewegen, krakend als een valluik naar een kelder. Aan de kant was het pikdonker.

Verbluft en overweldigd stond Emily naar de gapende leegte te staren, naar de zwartheid die alles of niets zou kunnen bevatten. Daniel en Chantelle renden weg om wat zaklampen te pakken.

Bij hun terugkeer stapten ze samen het meest recentelijke opgegraven geheim van Roy Mitchell binnen.

Emily liet de straal van haar zaklamp ronddwalen en hapte verrast naar adem terwijl ze de ruimte bekeek. In de drie meter diepe kamer die in het verlengde van de woonkamer lag stond een enorme mahoniehouten bar, compleet met tafels en stoelen, barkrukken en schilderijen aan de muur.

“Wat is dit in hemelsnaam?” Riep Emily terwijl ze naar binnen liep.

De kamer was prachtig en de bar was duidelijk zeer waardevol, met een antieke marmeren top en mahonie houten lambrisering aan de onder- en achterkant. Emily hapte naar adem van verbazing toen ze zich realiseerde dat de bar ook nog eens volledig gevuld was met sterke drank. Het leek wel een filmset.

Daniel en Chantelle zagen er beide geschrokken uit. Emily voelde zich precies hetzelfde. Hoe was dit al die jaren verborgen gebleven?

“Ik denk dat dit een soort van geheime nachtclub was,” riep Emily. “Kijk, sommige van deze posters zijn van toen het verkopen van alcohol illegaal was!”

Ze piepte van opwinding. Ze was een museum binnengestapt, met dezelfde mufte geur van stof, verborgen in een echte kamer in haar echte huis.

“We moeten het restaureren,” riep Daniel. “Het zou een geweldige toevoeging aan de herberg zijn.”

Emily keek terug naar de warme, open woonkamer aan de

andere kant van de nis. De hele muur moet nep zijn, daar neergezet om de bar te verbergen.

“We kunnen hier Oudjaarsavond vieren!” Voegde Daniel eraan toe. Hij was duidelijk opgewonden over het vooruitzicht.

Emily verkende de ruimte. Er waren aanwijzingen dat de kamer niet was vergeten, tekenen dat iemand (en ze vermoedde dat het haar vader was) hier nog niet zo lang geleden was geweest. Aan de etiketten van sommige flessen drank zag Emily dat deze pas een paar jaar oud waren en dat ze achter de oudere antieke flessen waren verstopt.

Net als toen ze de datum van 2 jaar geleden op de brieven had gezien, was het zien van de drankflessen van slechts een paar jaar oud een verdere bevestiging voor Emily dat haar vader hier was geweest. Ze voegde het toe aan haar lijstje met onthullingen, waar onder ook Trevors verklaring dat hij Roy met een in elkaar gedeukte auto had gezien, wat bevestigde dat haar vader niet alleen leefde, maar ook dat hij niet zo heel lang geleden naar het huis was teruggekeerd.

Ze vroeg zich af of haar vader deze geheime kamer als een geheime drinkplaats had gebruikt, als een plek waar hij naar toe kon ontsnappen om zich over te geven aan de beschamende gewoonte die had bijgedragen aan het uiteenvallen van zijn huwelijk en de dood van zijn jongste dochter.

Terwijl Emily volledig in beslag genomen werd door haar eigen gedachten, was Daniel nog steeds bezig met het plannen maken voor de nieuwe kamer.

“Ik kan het herstellen net zoals ik heb gedaan met het koetshuis,” riep hij uit. “en achter de bar staan.”

“Je wordt verondersteld een goede baan te vinden, weet je nog,” zei Emily.

Op dat moment liep Serena door de deur van de woonkamer naar binnen, haar armen beladen met fris gewassen handdoeken.

“Sorry dat ik stoer, maar één van de gasten ...” begon ze. Plotseling zweeg ze en haar mond viel open van verbazing toen ze de nieuwe kamer, die zich over de hele breedte van de woonkamer uitstreckte, zag. “Wat is ...”

“Is het niet geweldig?” Riep Daniel, terwijl hij zijn armen wijd spreidde. Hij leek al volledig bezit van de bar te hebben genomen.

Serena rende naar voren en grijnsde van oor tot oor. “Dit is geweldig! Ga je het herstellen?” Vroeg ze. “Je moet wel!” Ze greep Emily's hand. “Kun je je voorstellen hoe geweldig de feestjes zouden zijn als we hier een bar hebben?”

Emily knikte maar het was allemaal een beetje te veel om te verwerken.

“Mijn vriend Alec is op zoek naar barwerk,” ging Serena verder. “Ik wed dat hij enkel voor tips zou werken. Je weet hoe wij studenten zijn.”

“En ik zal de bardienst overnemen als dat nodig is,” voegde Daniel eraan toe. “Dat kan ook, terwijl ik solliciteer en wacht op interviews. Ik zou George morgen kunnen bellen om de kamer te komen renoveren. De rest van deze nep muur weg te halen.”

Hij klopte op de gipsplaten muur en het geluid van de holte

erachter klonk door.

“Oké,” stemde Emily in, eindelijk glimlachend. “Dat is een goed idee. Laten we het doen.”

Iedereen juichte.

Emily pakte één van de stoffige, vintage flessen whisky en schonk een drankje in voor zichzelf, Daniel en Serena.

“Sorry, liefje,” zei ze tegen Chantelle. “Ik denk niet dat er hier iets voor jou te drinken is.”

“Wat denk je hiervan?” Vroeg Chantelle, terwijl ze een stoffige glazen fles met soda uit de achterkant van een kast pakte.

“Perfect,” zei Emily, hoewel ze niet zeker wist of de oude frisdrank nog wel goed zou smaken. Het zou nu zeker geen bubbels meer hebben!

Nu iedereen een glas had, proosten ze samen en namen ze ietwat aarzelend een slok van hun decennia oude drankjes.

Serena trok haar wenkbrauwen op. “Wauw. Dit smaakt eigenlijk heel goed.”

Daniel knikte. “Verbazingwekkende kwaliteit,” zei hij, terwijl hij naar de fles tuurde. “En tachtig jaar oud! Dat is best vintage!” Hij leek enthousiaster dan ooit.

Emily nipte aan haar eigen drankje en genoot van het branderige gevoel toen het door haar keel naar beneden gleed. Het voelde als een geschenk van haar vader, iets dat hij voor haar verborgen en bewaard had totdat de tijd rijp was om het te onthullen.

Op dat moment maakte Chantelle een walgelijk geluid. “Dit

smaakt verschrikkelijk!”

Iedereen lachte.

“Ik kan maar beter weer aan het werk gaan,” zei Serena en keek een beetje blozend naar het onverwachte whisky shot.

Opgewonden over het restauratiewerk greep Daniel naar zijn laptop en begon te onderzoeken wat er gedaan zou moeten worden en zijn vriend George smste, die het Tiffany-glas zo kunstig voor hen had gerestaureerd. Chantelle, altijd de rol van organisator op zich nemende, maakte een lijstje van dingen waarvan ze dacht dat die in de nieuwe kamer aanwezig zouden moeten zijn, inclusief speelautomaten en een popcornmachine.

Terwijl iedereen creatief aan de slag ging, bracht Emily nog wat tijd door in de vreemde nieuwe kamer. Hier kon ze de aanwezigheid van haar vader meer voelen dan in iedere andere kamer van het huis. In zijn studeerkamer had ze zich voor het eerst met hem verbonden gevoeld, daarna voelde ze hem in de kelder waar de aanwijzingen van zijn geheimzinnige leven verspreid lagen in het labirint van de gewelfde wijnkelders. Wat als hier nog meer te ontdekken was?

Ze doorzocht de kamer, op zoek naar aanwijzingen van haar geheimzinnige vader. Er was niets achter de bar, niets verborgen in valluiken in de vloer. Toen herinnerde Emily zich de poster op de muur. Had hij er een kluis achter verborgen?

Voorzichtig verwijderde Emily de fotolijst van de muur en legde deze voorzichtig op de vloer. En daar was het. De deur van een kluis.

Ze staarde ernaar en ademde zwaar. Net zoals bij alle andere kluisen in het huis, wist ze dat deze meer geheimen zou bevatten en ze meer stukjes van de puzzel van het leven van haar vader zou vinden.

Emily was nog meer verrast toen ze ontdekte dat de kluis niet op slot zat. De deur stond gedeeltelijk open, op een kier. Ze stak haar hand uit, haakte haar vingertoppen in de spleet en trok de metalen deur naar zich toe.

Ze zag direct dat er een stapeltje papieren in lag. Haar vader had de gewoonte al zijn belangrijke documenten verspreid door het hele huis op te bergen, alsof hij paranoïde was dat iemand ze in handen zou krijgen. Bij de gedachte dat het alleen maar willekeurige papieren, documenten en bonnetjes, dossiers van zijn werken boodschappenlijstjes zouden zijn voelde ze zich plotseling enigszins teleurgesteld.

Ze pakte ze op en begon ze door te kijken, haar emoties een mengeling van angst en opwindning. Met gemengde gevoelens bekeek ze alle papieren. Ineens zag ze iets dat haar hart sneller deed kloppen. Het was een kopie van een e-mail uitwisseling met betrekking tot de aankoop van een auto bij een autodealer. De verkoop was zo te zien niet doorgegaan.

Maar dat was niet waarom Emily geïnteresseerd was in dit papier. Wat haar aandacht trok was het e-mailadres van de ontvanger: e-jcm@rm.net. Zou het een code kunnen zijn? E-J voor Emily Jane, haar volledige naam. C voor Charlotte en M voor Mitchell. Dan RM voor Roy Mitchell. Zou het toeval

kunnen zijn of was dit het e-mailadres van haar vader?

Haar hart begon als een razende te slaan. Met het stukje papier in haar handen geklemd rende Emily de bar uit.

“Gaat het?” Vroeg Daniel terwijl ze voorbij snelde.

Maar Emily kon geen woord uitbrengen. Ze zweeg even en keek hem beschaamd aan, het papier in haar handen. Uiteindelijk slaagde ze erin te stamelen: “Ik moet nog even een mailtje verzenden.”

Toen haastte ze zich naar boven naar de computer. Ze trilde van opwindning, opende haar e-mails en stelde een nieuw bericht op.

Pappa?

Ben je daar?

Ik ben het, Emily.

Wat kan ik na al die jaren nog zeggen? Allereerst wil ik dat je weet dat ik niet boos op je ben. Dat ben ik wel een lange tijd geweest, maar ik ben nu een vrouw en geen kind meer, en ik koester geen kwade gevoelens jegens jou. Nu ik zelf naar de wereld kijk vanuit het perspectief van een volwassene, begrijp ik dat het leven soms rommelig en ingewikkeld kan zijn, dat we soms beslissingen nemen waar we later spijt van hebben en we soms niet in staat zijn om onze fouten toe te geven. Ik weet niet waarom je bent vertrokken, maar ik wil dat je weet dat je nu thuis kunt komen. Blijf alsjeblieft niet ondergedoken alleen omdat je bang bent om me onder ogen te zien, bang om je te

verontschuldigen, bang om toe te geven dat je al die jaren geleden toen je weg bent gelopen de verkeerde beslissing hebt genomen. Ik vergeef het je. En bovendien mis ik je. Het is tijd om naar huis te komen, pap. Het is tijd om weer een gezin te vormen.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.